

SALLY GARDNEROVÁ

Kúzelný BOB

Albatros

Kúzelný Bob

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sally Gardnerová

Kúzelný Bob – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kúzelný
BOB

Kúzelný BOB

SALLY GARDNEROVÁ

Ilustrácie Chris Mould

Albatros

*Mojej milovanej vnučke Sylvii, ktorá bola
predobrazom Sylvie Mesačnej v tomto príbehu.*

KAPITOLA

1

Čarodejníka prekvapil dážď, a tak si kúpil dáždník – úplne jednoduchý, veľký dáždník, ktorý sa nedal zložiť. Nebol ničím zvláštny a zrejme by takým aj zostal, keby si ho nekúpil práve on.

Čarodejník sa ponáhlal domov tak rýchlo, ako mu len vietor a dážď dovolili. Spomenul si, že na ohni nechal bublať kúzelný elixír a to nikdy nie je dobrý nápad. Postupoval podľa návodu z *Veľkej knihy zaklínadiel cestovateľa časom* a tešil sa, keď zistil, že nápoj si stále radostne buble. Potreboval len súrne zamiešať, ale čarodejník nemal poruke nič iné ako dáždník.

Bol to lacný dáždňik, pomyslel si čarodejník, a v momente, keď ho ponoril do kotlíka, okamžite sa rozpadol a zmizol v elixíre.

„Hopla,“ povzdychol si čarodejník. „Myslím si, že to ten recept nezmení,“ dodal a šiel sa pozrieť do *Veľkej knihy zaklínadiel cestovateľa časom*.

V tej chvíli mu ktosi zazvonil pri dverách. Čarodejník zabudol, že pozval svojho suseda na čaj. Ten priniesol piškótový zákusok s krémom a malinovým džemom a priviedol aj svojho neustále radostne poskakujúceho anglického chrtu Boba.

Keď odišli, čarodejník sa vybral ku kotlíku. A tak sa do elixíru dostali aj omrvinky z koláča, trocha džemu a psie chlpy.

Po dáždniku nezostalo ani stopy, a tak bol čarodejník presvedčený, že z elixíru zasa nič nebude.

„To je ale otrava,“ povedal a dupol nohou. „Doparoma, zasa sa všetko pokazilo.“

Aj na druhý deň pršalo a čarodejník meškal do práce. Pracoval v obchode s rekvizitami pre kúzelníkov blízko Embankment Station v Londýne. Skôr než odišiel, skontroloval kotlík. Prekvapilo ho, že bol čistulinký a vyzeral, akoby bol úplne nový. Pri kotlíku stál dáždnik.

„No teda,“ skonštatoval čarodejník. Vzal si dáždnik bez toho, aby si ho poriadne prezrel, a ponáhlal sa, aby stihol metro. Na Embankment Station vystúpil, ale dáždnik zabudol vo vozni.

Dáždnik sa celý deň vozil dokola v metre. Jediný, kto si ho všimol, bol malý chlapec.

„Ahoj,“ pozdravil dáždnik.

„Fíha,“ povedal chlapec. Rúčka dáždnika mala tvar psej hlavy s dlhou papuľkou, lesklým ňufákom a visiacimi ušami.

„Ty vieš hovoriť?“

„Asi áno,“ povedal dáždnik.

„Máš nejaké meno?“ spýtal sa chlapec.

„Nie,“ odvetil dáždnik, „potrebujem nejaké?“

„Áno, mal by si nejaké mať,“ odpovedal chlapec. „Potrebuješ sa predsa ohlásiť, keď niekam prichádzaš a keď odniekiaľ odchádzaš.“

„S kým sa to rozprávaš?“ spýtala sa chlapcova mama.

„S dáždnikom,“ povedal chlapec.

„Nebuď smiešny, dáždniky predsa nevedia rozprávať,“ zasmiala sa mama.

Potom odišli.

K dáždniku si prisadli dvaja páni a on počúval, o čom sa rozprávajú. Jeden pán povedal tomu druhému: „Ty si taký puntičkár.“

KAPITOLA

2

Bob Puntičkár sa v stratách a nálezoch spriatelil s mnohými vecami – najmä s inými dáždňíkmi a vychádzkovými palicami. Keďže patril čarodejníkovi, dokázal poskakať a hovoriť.

„Odkiaľ pochádzaš?“

„Ako si sa sem dostal?“

Sklamalo ho, keď zistil, že len málo stratených vecí sa rado rozprávalo. Obľuboval rukavice, tie však nikdy nepovedali ani slovo. Počas šedivých dní často obhrýzal prsty na niektorej z nich. Po stratené rukavice sa nikdy nikto nevrátil.

Bob Puntičkár si čoskoro uvedomil, že stratené veci možno rozdeliť do troch skupín: dávno stratené, jednoducho stratené a obľúbené stratené. Majitelia vecí z poslednej kategórie sa ich vždy snažili nájsť. Patrili sem drahé kabelky, aktovky, hodinky, šperky, dokonca aj niektoré knihy a celkom dosť hračiek.

Ich majitelia sa objavovali v stratách a nálezoch takmer okamžite, a keď si všimli obľúbenú vec, ktorú stratili, volali: „Ach, vďaka bohu!“

Alebo: „Už som sa bál, že som to navždy stratil.“

Alebo: „Neviem, čo by som bez teba robila.“

Alebo: „Ďakujem veľmi pekne, že ste našli môjho medvedíka.“

Klobúky a kabáty patrili medzi jednoducho stratené veci a veľmi sa tešili, keď ich majitelia znova našli. Medzi dávno stratené veci patrili väčšinou len dáždnyky a vychádzkové palice všetkých možných tvarov a veľkostí. Každý rok sa ich do strát a nálezov dostali tisíce.

Jedného dňa Bob Puntičkár zistil, že ak sa zhlboka nadýchne a potom trochu pootvorí papuľku, vyletia z neho iskry.

Ohnutá vychádzková palica sa zrazu prekvapene ozvala: „Potrebuješ majiteľa, ktorý ťa nikde nezabudne a bude sa o teba starať. A nebude sa o teba opierať celou váhou.“

„A kde takého majiteľa nájdem? Ako vyzerá?“ pýtal sa Bob Puntičkár, hoci sa príliš neobával, že sa oň bude niekto

opierať. Napokon, dokázal ohnúť hlavu a dotknúť sa svojej špičky, ak by bolo treba.

„Zvyčajne,“ odpovedala vychádzková palica, „majú dve nohy, dve ruky a navrchu guľatú vec, ktorá sa nazýva hlava. Výhodou je, že je prilepená k zvyšku tela, inak by stratili aj tú.“

Bob Puntičkár sa nikdy s nijakou hlavou v stratách a nálezoch nestretol, zato tam videl zopár nôh.

„Gumená násadka by mohla pomôcť, ja takú nemám,“ povedala smutne vychádzková palica.

Bob Puntičkár sa zohol, aby zistil, či má na špičke gume-
nú násadku. Nemal, ale zrazu cítil niečo zvláštne – čosi mu
vnútri zašumelo a poštekľilo ho. Bolo to príjemné. Cítil sa
vďaka tomu výnimočne.

Vychádzková palica ho sledovala. „Nebojíš sa, že sa zlo-
míš, keď sa tak zohýbaš?“ spýtala sa.

„Nie,“ odvetil Bob Puntičkár. „Brní mi z toho v tele. Možno preto, lebo mojím majiteľom bol čarodejník.“

„Možno áno a možno nie. Neviem to posúdiť, keďže som nikdy žiadne brnenie necítila,“ povedala vychádzková palica.